

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. De eximiis tribus privilegiis singularis prædestinationis
sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

A R G U M E N T U M.

De Eximijs tribus privilegijs singularis prædestinationis Sanctissimæ Virginis.

A R T I C U L U S III.

Prædestinatio specialis Sanctissimæ Virginis obtinet tres prærogativas, vel tria privilegia incomparabilia super cæteras omnes. Primum est, quod ipsa sit prædestinata omnium prima, ante omnem aliam personam, sive Angelicam, sive humanam, non excipio etiam propriam personam Filij ipsius Unigeniti. Hoc peregrinum vobis procul dubio videtur, sed videbitur adhuc magis, quando vobis dixerò, quod *Filius ipse unus JESUS CHRISTUS nunquam fuerit prædestinatus ad gloriam*. Nolite turbari desuper, sed attentè percipite & benè comprehendite pulchram doctrinam, quam S. Thomas nobis tradit, quæque etiam recipitur à Catholicâ Ecclesiâ, quamvis à pluribus ignoretur. Ante omnia benè adverte, quod tibi non dicam, *JESUM CHRISTUM non possidere gloriam*; ô Deus! absit à me hæc dicere; foret id; blasphemiarum omnium maxima; sed dico, quod non sit prædestinatus ad possidendum gloriam: Et hujus quantocujus videbis rationem.

Observa ulterius, quod non simpliciter dixerim, ipsum non esse prædestinatum: Contradicerem enim formaliter verbis expressis,

R. P. Isaac Tom. III.

quæ Sanctus Paulus exarata reliquit ad Romanos: *Qui prædestinatus est Filius Dei*. Afferit, quod prædestinatus sit, ut sit Filius Dei. Est ingens inter hæc duo discrimen; Esse prædestinatum, ut aliquis sit Deus, & esse prædestinatum, ut possideat gloriam. JESUS CHRISTUS prædestinatus fuit pro uno, sed prædestinari non potuit pro altero: Quomodo hoc intelligendum!

Intelliges quam primùm, si consideraveris, quod *prædestinatio sit decretum liberum voluntatis Dei, quod destinat creaturam rationalem ad bonum supernaturale, ad quod possidendum non habet jus, quodque naturaliter non pertinet ad ipsam*. Dicendum igitur est, quod *JESUS CHRISTUS non sit prædestinatus ad id, quod possidet ex se ipso, quodque naturaliter ad ipsum pertinet; sed quod solum prædestinatus sit ad id, quod positum fuerat in liberâ voluntate Dei vel dare, vel denegare ipsi*; Essentiale enim est prædestinationi, esse decretum liberum divinæ voluntatis. Vide jam, quid ipsi sit naturale & necessarium, ac inseparabile ab ipso. Exempli gratiâ, esse proprium Filium Dei æterni, & consubstantialem Patri, & secundam personam adorandam.

Rom. 8. v. 29.

D. Thom. 3. p. q. 24. art. 2.

Quæ ratio.
ne Jesus
Christus sit
prædesti-
natus,

C

adorandam

adorandæ Trinitatis ; hoc ipsi est naturale, necessarium, & secundum divinitatem ipsius, non est igitur prædestinatus ad hoc. Habere possessionem plenam & integram omnium excellentiarum, & omnis gloriæ Dei, est ipsi naturale & necessarium & secundum divinitatem ipsius, ad hoc ergo prædestinatus non est. Sed esse JESUM Christum, id est, Deum Hominem, habere naturam nostram humanam unitam cum divinâ, ad faciendum, ut homo sit Deus in personâ, hoc non est ipsi necessarium, nec naturale, sed dependet à decreto libero voluntatis Dei, qui bene potuit hoc non facere, propriè igitur spectat ad supremam hanc Excellentiam essentia Dei, quod sit prædestinatus, ut inquit S. Paulus : *Qui prædestinatus est Filius Dei.*

Sed posito, quod hic homo sit proprius Filius Dei, opus non est prædestinatione ad conferendum illi possessionem gloriæ ; siquidem

hæc ipsiusest, hæc æquissimo titulo pertinet ad ipsum jure Filiationis suæ divinæ, abs eo, quod dependeat à decreto libero voluntatis Dei hanc vel dare, vel denegare ipsi. Nonne igitur clarè vides, plurimum differre hæc duo, prædestinatum esse ad habendum esse personale Dei, & prædestinatum esse ad habendum gloriam ? Nonne probè vides, quod JESUS Christus prædestinatus sit ad unum, & non ad alterum ? Mirari igitur desine, quando audies, JESUM Christum prædestinatum nunquam fuisse ad gloriam, & consequenter benignè recipere veritatem hanc, nec offendaris illâ ; quod nimirum JESUS CHRISTUS prædestinatus non sit ad gloriam ante Sanctissimam Virginem, quamvis possideat : hanc ante illam, & in statu longè sublimiori ; Verum hoc non est virtute decreti liberi prædestinationis ; sed quia habet eam ex se ipso, habens jus possidendi illam velut Filius Dei.

§. I.

Sanctissima Virgo est inter prædestinatos prima.

Beatissima Virgo est prima persona à Deo prædestinata ad gloriam.

PRærogativa singularis prædestinationis æternæ Sanctissimæ Virginis, est, esse omninò primam omnium personam, quam Deus prædestinaverit ad gloriam, ante omnem aliam, quæcunque sit, sive Angelica, sive humana.

Verum quid tenendum est de primâ hæc prærogativâ, quam ob-

tinet supra omnes alias creaturas, dum prima existit persona ad gloriam prædestinata ? Quis comprehendere posset abundantiam vel pretiositatem divitiarum divinarum, quas prima hæc effusio bonitatis Dei in creaturas suas effudit super illam ? imaginare tibi torrentem quempiam aquis superabun-

dan

dantem, quique desideret distumpere aggerem, ad exonerandum se abundantia suâ; Sed hæc comparatio nimis abjecta & humilis est ad exprimendum abundantiam infinitarum divitiarum, quæ replent divinam voluntatem. Nihilominus qui fuerit primus ad recipiendum effusionem primam, vel, si ita loqui licet, primum impetum magni hujus torrentis, quando rumpit aggeres suos in prædestinatione Sanctorum, procul dubio magis omnibus erit superfundendus.

Veni Sanctissima Virgo, tu omnium prima es, quæ digna inventis ad recipiendum illas, & quia tu prima es omnium prædestinata ad gloriam, mensura tua major erit, quam illa omnium aliarum creaturarum prædestinatarum, eo quod

tu sola superes omnes amplitudine & capacitate ad recipiendum & includendum in te met ipsa totam immensam magnitudinem Majestatis Dei, quam vastissima amplitudo cælorum non poterat continere; *Quem cæli capere non poterant, tuo gremio contulisti.* O Sanctissima Virgo, primum & exquisitissimum opus prædestinationis divinæ. Quanta diffluit abundantia gaudij in fideles famulos tuos, dum elevatam te cernunt ad sublime hoc magnitudinis & gloriæ fastigium. Sed quia præcedis velut omnium prima, nonne omnes alij prædestinati figant & vibrent in te oculos ac corda, ut te contemplantur, te admirentur, teque ament; Et nonnisi infelices sint reprobi, qui obliviscantur tui, teque contemnant?

§. II.

Duo genera prædestinationis pro Sanctissima Virgine.

POST primam hanc prærogativam prædestinationis Sanctissimæ Virginis, sequitur secunda, non pertinens nisi ad ipsam; Et ecce in quo consistat. Et consistit in hoc, quod ipsa non habeat unicam solum prædestinationem, sicut creaturæ aliæ, sed habeat duas, unam, quæ similitudine accedat ad illam proptij Filij Dei; alteram, quæ accedat ad illam omnium filiorum ipsius adoptivorum. De unâ ratione quâdam dici potest loquendo de Matre, quòd S. Paulus dixit

loquens de Filio: *Qui prædestinatus est Filius Dei.* JESUS Christus est prædestinatus, ut sit Filius Dei, & Maria prædestinata est, ut sit Mater Dei; unus prædestinatus est, ut recipiat esse Dei, & altera prædestinata est, non ut recipiat, sed ut tribuat esse Deo. Duæ hæc prædestinationes Filij & Matris habent pulcherrimas inter se congruentias, & conjunctionem quandam inseparabilem; non sunt quidem omnino æquales, ambæ tamen æqualiter

Sola sanctissima Virgo habet duas prædestinationes.

sunt incomparabiles : siquidem nonnisi JESUS CHRISTUS est, qui prædestinatus sit, ut existat Filius Dei; Et nonnisi Sanctissima Virgo est, quæ prædestinata sit, ut existat Mater Dei: impossibile est Deo, attollere naturam nostram humanam altius, quàm efficere, ut homo sit Deus; impossibile etiam est Deo, elevare personam humanam sublimius, quàm facere, ut ipsa sit Mater Dei. Ecce quare dixerim, quod ambæ sint prædestinationes æquali ratione singulares, privilegiatæ, incomparabiles.

Adjice modò huic prædestinationis generi, quæ nonnisi com-

munis ipsi est cum Filio suo naturali, aliam, quàm communem habet cum filiis adoptivis, ex quâ, sicut ipsi, prædestinata est ad gloriam, sed ad sublimius culmen gloriæ, quàm possideant omnes puræ creaturæ; & ex admirabili hâc unione ambarum, quæ non est, nisi in Sanctissimâ Virgine enasci videas prærogativam secundam prædestinationis ipsius æternæ: Considera hanc benè, examina hanc benè, contemplant, perscrutent, rimant hanc, quantum volueris, admiraberis semper ipsam magis, sed nunquam omnem ipsius comprehendes magnitudinem.

§. III.

Præcipua prærogativa prædestinationis Sanctissimæ Virginis.

ET quantum spectat ad tertiam, sciendum est, inopinatum hîc quoddam contigisse accidens, quo paulisper interpellati sumus. Et fuit ingens strepitus, clamor & tumultus duorum inter se altercantium & acriter litigantium pro quâdam arbore, quorum prætendebat quilibet, fructus ipsius ad se pertinere. Unus dicebat; Arbor in meo sita est fundo, & ideo fructus ipsius mei sunt; alter dicebat, plantata est in fundo meo, & radices ipsius omne suum alimentum trahunt ex agro meo adnutriendos fructus suos; ad me igitur ipsi spectant. Uterque tam firmiter insistebat defendendo juri suo, ut necesse fuit

interrogare veritatem, ipsosque datâ sententiâ concordare. Inspiciebatur pes arboris, & inveniebatur non habere nisi duas magnas radices, quæ conferebant ipsi vitam; Sed una trahebat virtutem & alimentum suum è fundo unius, & altera sugebat vitam & vigorem suum è fundo alterius litigantis, & desuper lata est sententia, fructus esse communes, & spectare æqualiter ad utrumque. Hâc causâ finitâ & tumultu sedato, redditi sumus nobis, ego & Comes meus, nostramque resumpsimus colloquium in eodem, quo id interrupimus, puncto.

Interrogavi ipsum: Quæ igitur est

Similitudo valde accommodata argumento prædestinationis sanctissimæ Virginis.

JES
Chri
arbor
habe
radic
nam
lo, a
in to

est tertia prærogativa particularis prædestinationis æternæ, Virginis Sanctissimæ? capit subridere, mihi que respondit; jam nōsti illam, saltem illam vides, quamvis fortassis non advertas. Pulchra hæc arbor, quæ argumentum erat habitæ modè disceptationis, est JESUS Christus; ipse est, qui affert omnes fructus vitæ æternæ; ipse est, cujus fecunditas exhausti non potest; ipse est, cujus abundantia absque mensurâ locupletat cælum & terram; Verùm ad quem spectat hæc arbor? cujus sunt omnes fructus ipsius? Id ipsum disceptatur.

JESUS
Christus est
arbor vitæ
haberi duas
radices, unam
in cælo,
alteram
in terrâ.

Cælum inquit, mea est: Si quidem nunquam non & omni tempore aspexi hanc arborem vitæ in fundo meo: Et terra inquit, mea est; ego namque vidi plantati ipsam in fundo meo, illamque nutriti visibiliter, sicut cæteras arbores meas. Pater cælestis loquitur è verticè cælorum & sublimitate æternitatis suæ: Mea est; Ego enim produxi ipsam è propriâ meâ substantiâ, exhausti quoque totam meam substantiam, ut darem illi, quod habeo, & facerem illam alterum me ipsum æqualis mecum magnitudinis; & idè mea est, & fructus ipsius mei sunt. Et Sanctissimæ Virgo loquitur de terrâ & è profundâ abyssu humilitatis suæ, & dicit: Mea est, quia donata mihi est donatione maximè solemni & plurimùm obligatoriâ; verum ul-

tra hoc jus tam legitimum, mea adhuc est, eo quòd sit opus meum, & produxerim ipsam è propriâ meâ substantiâ; Ego sola suppeditavi ipsi omnia, quibus opus erat ad conferendum illi esse, & insuper colui ipsam, educavi & enutrivim eorum lacte uberum; Mea igitur est, & consequenter omnes, quos affert fructus mei sunt.

Pater instat ex parte suâ, & dicit: Ego sum principium & essentiæ & vitæ ipsius, & omnium operationum ipsius; si per impossibile evelleretur è sinu meo, & nihil amplius acciperet ex me, nihil amplius esset, nihilque amplius posset proferre, mea igitur est, & quidquid producit, meum quoque est. Et Mater stat, agitque pro parte suâ, dicens: Mea est; nam ego dedi ipsi vitam, & sensus, & viscera misericordiæ; ego formavi ipsi Corpus, quòd obtulit in sacrificium pro hominibus, & sanguinem, quem pro ipsis effudit in Cruce; Et si separaretur à me, & nihil amplius à me haberet, non esset amplius Salvator Mundi, & nec pati, nec mereri quidquam posset pro aliquo peccatore. Verùm igitur est, ipsam meam esse, & omnes fructus ipsius esse meos. Ambo nonne optimè fundantur in jure? ambo nonne solidâ nituntur ratione, & arborem & ipsos fructus verè & ex æquo suos esse? Quid dicis ad hoc!

Examinemus rem è fundamentis, & inveniemus Jesum Christum

absolutè
necessarium est,

JESUM
Christum
esse Deum
& homi-
nem, ut sit
Salvator
nosset.

verè solum esse arborem vitæ, quæ producat & afferat in ramis suis omnes fructus æternitatis, id est, omnes Electos; sed non habet nisi duas magnas radices, è quibus trahit omnem substantiam conferentem sibi vitam, omnem vigorem reddentem se adeò fecundum, & omnem bonum saporem, quem suis elargitur fructibus. Una radicem ipsius plantata est in cælo & pertingit usque ad sinum Dei; altera plantata est in terrâ, seque extendit usque in sinum Sanctissimæ Virginis. Utraque æquali ratione est ipsi necessaria, ut sit, quod est, nempe Salvator hominum, & faciat, quod facit, id est, producat fructus æternitatis, qui sunt prædestinati: siquidem si avulseris ipsi radicem unam, destruxeris ipsum ex integro; non foret amplius quod est, nec operari amplius posset, quod operatur.

Si avulseris ipsum è sinu Patris sui æterni, & is non amplius recipiat vitam suam divinam ab eo, non erit amplius nisi purus homo, nimium debilis, & profus impotens ad salvandos homines: Et si avulseris ipsum è sinu sanctissimæ Matris suæ, nihilque amplius is suæ habeat humanitatis, non erit amplius nisi Deus, inhabilis ut pariat & mereatur pro hominibus. Verùm permittas vivere ipsum vitam utraq; divinam & humanam, relinque ipsi ambas suas radices, quibus trahat ad se substantiam utriusque;

Et verè arbor vitæ erit summæ fecunditatis, & admitandi vigoris, habens, unde patiat & mereatur pro peccatoribus, quia est homo; habens, unde tribuat dignitatem & valorem in finitum suis meritis, quia est Deus; habens, unde producat fructus copiosissimos, & quasi infinitos, eo quod thesauri fecunditatis suæ, gratiarum suarum & bonitatis suæ existant inexhausti: Ast attende, quinam sint fontes, qui suppedient ipsi omnem hanc magnam abundantiam, & invenies esse ambos, Patrem æternum & sanctissimam Virginem. Ad pronuntiandum igitur sententiam æquitati conformem, dicendum est, arborem pertinere ad utrumque & fructus, quos affert, esse utriusque.

Revertamur modò ad rem. Interrogabas, quanam sit tertia prærogativa prædestinationis æternæ Virginis Sanctissimæ, quæ attollat ipsam super omnes alias; quanam sit hæc præ eminentia, quæ non nisi ad illam pertineat? Ecce tibi illam; & est, quod ipsa prædestinata sit ratione quâdam tam singulari, tamque admirabili, ut veniat quâdam ratione in partem rerum omnium cum Deo Patre & Filio suo, in magno negotio, quod tangit & concernit prædestinationem Sanctorum. Ipsa est per Filium suum & in Filio suo, unum è duobus principis, quæ concurrunt ad executionem effectivam prædestinationis illorum, & salutis omnium Electorum

Omnis præ-
destinatio
pertinet ad
sanctissimam Vir-
ginem.

Moti-
effica-
omne
pellu-
Christi
ut de-
sint e-
Sancti-
mam
ac.

rum. Non sicut absolute impossibile est JESU Christo adimplere predestinationem unius solius, absque concursu Patris sui æterni, eo quod absque ipso non esset Deus; ita impossibile quoque est ipsi adimplere illam absque concursu Sanctissimæ Matris suæ, eo quod absque hac non esset homo.

Nonne luculenter vides, efficax hoc esse motivum, ut omnes Electi Sanctissimæ sese devoteant Virgini; nec immeritò affirmari, quod evidens predestinationis sit signum, si anima occulto sed forti vinculo adhæreat ipsi, sentiatque certam quandam in corde suo inclinationem, quâ moveatur, ut illi sit devota, ipsam amet, ipsique seruiat? Nonne inæstimabilem intueris obligationem, quâ tenetis tribus hisce personis Patri Filio, & Sanctissimæ Virgini, dirigentibus hâc ratione magnum æternitatis nostræ negotium? an probè hoc vides? an benè id capis? Non, non satis id intelligis, nec grati animi memoriâ magnam hanc prosequeris veritatem; nec unquam aliquis omnem ejus perspiciet vel amplitudinem vel profunditatem, quoad oculi ejus illuminet jubar ac splendor magnæ dei Domini: Expectanda est beata Dei visio, quæ omnes illi manifestabit veritates in suo principio.

Si omnes fructus, qui pendent è ramis arboris se portantis, seque nutrientis loqui possent telluri,

quæ arborem hanc conservat ac sustinet, suumque sinum aperit ad nutriendum illam per radices suas, ac subministrandum illi alimentum, quod suis impertitur fructibus; nonne dicerent illi: Tu communis es Mater nostra: quamvis enim absolute dependeamus ab hac arbore, quæ Patrem nostrum agit, nihilominus verum est, quod ipsâ absque te mansisset sterilis, non esset id, quod est, & nos, quod sumus, non essemus. Hem! Nonne vides, ipsos id dicere, quantum possunt? Observa illos benè, & advertes, quod omnes hi fructus parvos suos ocellos vertant in ipsam, quodque omnes rotundam capiant formam, quasi ad complacendum ipsi, ipsamque imitandum; quod omnes eadem omninò inclinatione ferantur versus ipsam; quod quanto plus creverint, plus quoque crescat hæc inclinatio, & augeatur in ipsis, quodque ipsa adhibeat vim, quâ cogat ramos arboris ad inflectendum se cum illis, & sub illis, ut ita satisfaciat ipsorum inclinationi, quæ est, approximare semper magis magisque terræ; Et tandem, si assequi possint plenam suam maturitatem, suis satisfacient desideriis, seque sponte divellent ab arbore, ut cum gaudio dilabi & involare possint in sinum Matris suæ.

Ah! Christiane, chare mi frater, ecur non addiscis obligationes tuas erga sanctissimam Virginem ab innocentibus his creaturis? Verum est,

Pulchra
comparatio
nos admonens
obligationis
nostræ.

Motivum
efficax, quo
omnes impelluntur
Christiani,
ut devoti
sint erga
Sanctissimam
Virginem.

est, quod agnoscere debes & confiteri, omnia te debere JESU Christo, qui arbor est vitæ, tibi tribuens esse supernaturale per gratias suas, te nutriendi propria substantiâ suâ, teque portans in brachiis suis: Sed nonne omnia quoque debes Sanctissimæ Virgini, quæ subministrat ipsi è proprio limbo suo, id omne, quod is tibi dat tantâ cum bonitate; ipsa exhaurit se propter ipsum, ut ipse exhauriat se propter te; Et si verum est, quod absque illo tu non esses id, quod es, verum quoque est, quod is absque illâ non esset, quod est.

Exhortatio ad devotionem erga Sanctissimam Virginem.

Ubi est ergo gratitudo tua, & debita obligationis tuæ erga ipsam agnitio? Nonne præstandum saltem sit tibi universali huic Salvatori tui, & salutis tuæ Matri, quod præstant, quod exhibent fructus teluri? Nonne figas quoque tuos in ipsam oculos, ut ipsam semper magnâ aspicias cum veneratione? Nonne in hoc complacere illi stu-

deas, ut quantum poteris, juxta ipsius te efformes exemplar? Nonne incessanter propendeas in ipsam, hæcque tui cordis inclinatio absque intermissione feratur ad honorandum ipsam, ad famulandum illi, ipsamque amandum devotione plenâ fervore, tenerritudine & reverentiâ? Nonne amor tuus quotidie excrescat in illam, maximumque tuum sit desiderium, dilabendum tandem in manus ipsius, tuumque reddendi spiritum Deo velut fructum, qui pervenit ad perfectam maturitatem suam, mediante potentissimâ intercessione ipsius?

Relinquo meditationi tuæ prosecutionem harum comparationum, quibus convincas temetipsum efficaciter ad implendum obligationes tuas erga Sanctissimam Virginem, dum ego interim me accingo ad dicendum tibi aliquid majus de prædestinatione illius.

* * *

ARGUMENTUM.

Omnes tres personæ adorandæ Trinitatis recipiunt notabile incrementum gloriæ ex prædestinatione Virginis Sanctissimæ.

ARTICULUS IV.

Oprimè exploratum est nobis Deum sufficientissimum esse sibi ipsi, ipsumque nec

magnificari, nec locupletari, nec perfici posse ab infirmo omnium creaturarum suarum nihilo: Compertum